

Tudor ARGHEZI

SEMNE DIN GRĂDINĂ

Citiți în pag. a 5-a

Scriitori români contemporani:

Tudor ARGHEZI

Acoperișul strîmtului chioșc în care citesc, e o gazdă de vrăbii instalate în cuiburi de paie și fulgi. Toată vremea părechile de paseri vioaie au dus înainte de a-și pune ouăle la adăpost, în streșina lui, cite o fărîmă de lînă desfăcută din sirma ghimpată pe sub care trec oile purtate cu măgarul, ale tirlei din apropiere. Din ciocul uneia spinzură firul roșu, dumatic din iarbă după scuturatul cu bătaoarea de trestie a scoarțelor din casă, ca un ghem de arnici, șuvițe de troscot, cules cu pricepere de printre caiși. Regula le spune să fie bordeiul cit mai bine căptușit pentru pui și iarna viitoare. O chilie pe tot anul și pe viața lor întreagă de doi, de o vrăbie și un vrăbioi; ea îmbrăcată în șiac cenușiu, el în mantia de aripi castanie peste pieptarul ca fumul cu cravată neagră.

Am avut grije de ele clădind cu șipci și tenucială cotețul meu din poarta grădinii, să le las locuri de odăi și de intrare pe coridorul spațios din cele patru laturi sub acoperișul povîrnit dinspre bătaia vîntului, tras peste părăți ca un cozoroc. Plouă, ninge, vrăbiile stau acasă, așteptînd raza de soare și înseninarea.

April. Unele cuiburi și-au crescut puii, puii învață să zboare, zboară, își pregătesc gospodăria, prelungind șirul dormitoarelor cu alte citeva, în apropiere de părinți. De-asupra virfului

de acoperiș se leagănă umbra copacului de glădiță, înalt în văzduh și desinat sucit și complicat ca într-o stampă sintetică, niponă. La crăpatul de ziuă, cînd imi descuț chioșcul singuratec, vrăbiile au și intrat să salute în roiul de glasuri fluierate, cu stridența scurtă, roata de aur desfăcută din zări. Ele știu că „tata“ le aduce în buzunar boabe de mei. Au numai să se ostenească a le inghiți. Apa le așteaptă în farfuria verde de la robinetul fîntinii. Vor face și baie, cu porumbieii și se vor scutura în iarbă.

Învățate cu omul din chioșc, cocoșat pe masa mică, atîta cit încape cu scaunul ei, prudente vrăbiile parcă se tem... Nu li-i frică în ogradă de ciini, de găini, de cocoși, de curci și porumbieii, cu care se înfrățesc la mîlai; tot le sperie Omul... Se apropie de cuiburile așteptate o dată pe secundă de ultimele generații. E timpul de recoltă activă: intră cu rima ca un fir de ață în plisc și ies să aducă altul: au de hrănit, fiecare, cîteva guri. Dar fac o pauză la zăbrelele pe care stau și socotesc, cînd să zboare din nou de pe gard la chioșc — o depărtare de un cot. Ele știu omul schimbător. Poate că și cel din chioșc e primejdios. Are și ochelari. Fumează. Se mișcă pe scaun.

Au intrat, au ieșit, intră iar și pleacă iar.

În cutia de scrisori și-au făcut cuib o pereche de pițigoii...

20 DE ANI
DE
REALIZĂRI
ÎN

ȘTIINTELE AGRICOLE

de academician Amilcar VASILIU

Se încheie douăzeci de ani de bogate și mărețe realizări în toate laturile vieții noastre culturale și materiale. Împreună cu celelalte științe, și științele agricole au parcurs în acești ani o cale roditoare.

Începînd cu istorica Plenară a Comitetului Central al P.M.R. din 3—5 martie 1949, privitoare la transformarea socialistă a agriculturii și continuînd cu directivele, îndrumările și hotărîrile apărute treptat, potrivit necesităților de progres, științele agricole au avansat mult, ca urmare a creării unei solide baze tehnico-materiale și științifice, la nivelul celor mai dezvoltate țări din lume.

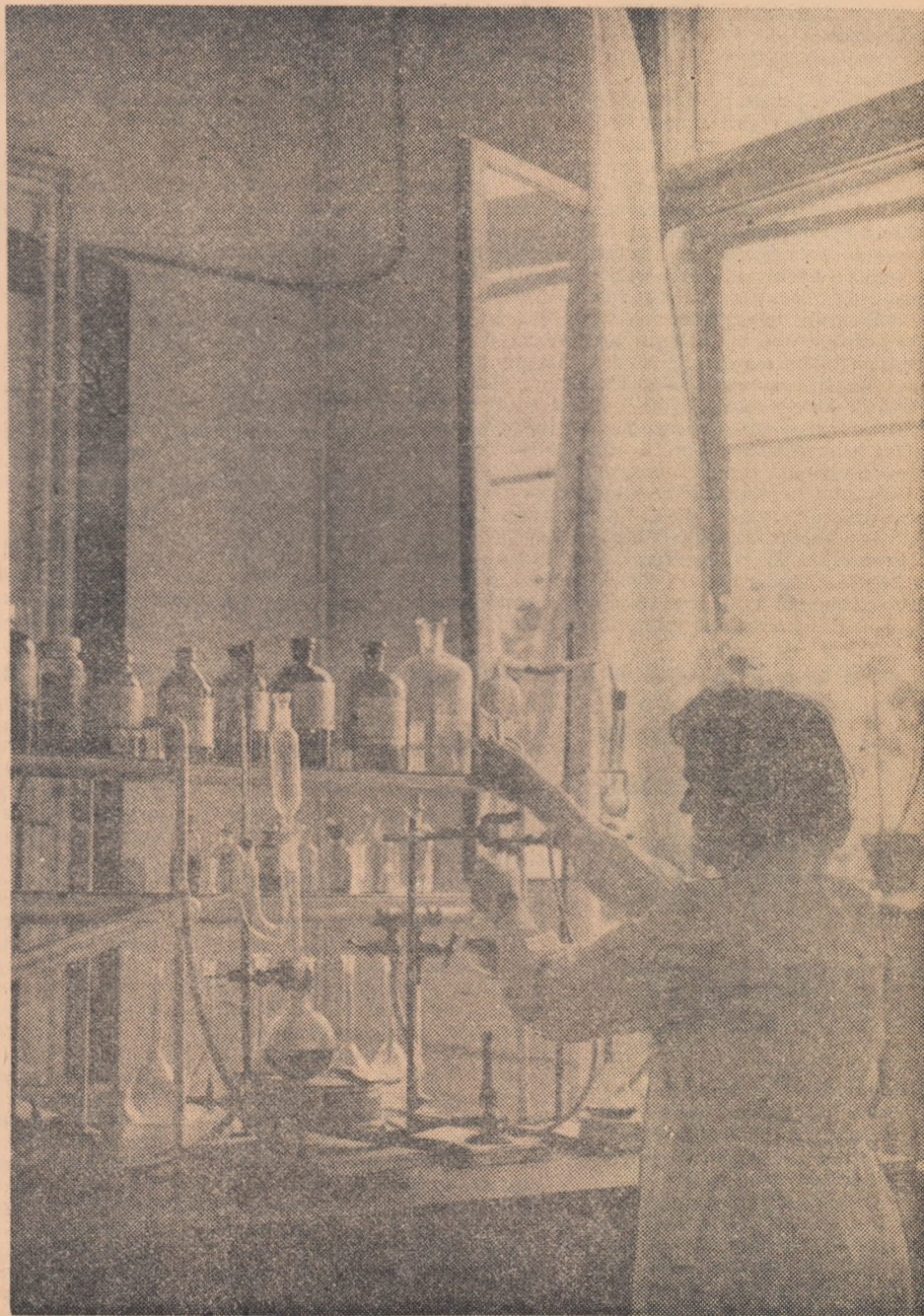
Dacă înainte de anul 1944 erau numai două institute de cercetări în domeniul agriculturii, acum avem șase. Numărul stațiilor experimentale a crescut de la 26, cu o suprafață totală de 4938 ha din care circa 500 ha ocupate de experiențe științifice, la 40, cu o suprafață totală de peste 85 000 ha, din care circa 5 000 ha ocupate de experiențe științifice. Pe lîngă aceste stațiuni funcționează și multe centre experimentale și puncte de sprijin înființate în gospodăriile de stat și colective.

Valoarea instalațiilor și aparaturii de laborator a crescut de peste 40 de ori față de situația dinaintea de Eliberare. În trecut, mecanizarea lucrărilor de cercetare pe teren a fost inexistentă, pe cînd acum fiecare stațiune lucrează aproape total mecanizat.

Partidul și guvernul nostru au dat o atenție deosebită activității de cercetare. Grăitoare în această privință este grija pentru creșterea numărului de cercetători cu studii superioare. Astăzi numărul lor trece peste 1 000, iar tehnicienii și laboranții pentru cercetare sînt în număr de peste 1 700. La munca de creație științifică mai iau parte activă mai mult de 1 500 cadre didactice din învățămîntul superior. Un ajutor prețios îl dau și cadrele din învățămîntul tehnic agricol. Dacă planul tematic de cercetare avea 50 teme cu puține variante experimentale, fără sprijinirea pe analize de laborator și fără posibilitatea de a se cerceta pe toate tipurile principale de soluri din țara noastră, astăzi, cu dorința de progres multilateral și rapid, am ajuns la 420 teme. Totodată a crescut și importanța lor în ce privește dezvoltarea și folosul variantelor experimentale, punctele geografice unde se cercetează, metoda de lucru etc.

Ca institut de cercetare și coordonator al tuturor institutelor de ramură din agricultură, este Institutul central de cercetări agricole.

După anul 1944 cercetările în specialitatea studiul solului (pedologie) au luat o foarte mare dezvoltare pentru a se cunoaște tot solul țării cit mai aprofundat și din toate punctele de vedere. Aci se face cartografierea soluri-

Într-unul din laboratoarele secției de fiziologie și biochimie a Institutului de cercetări pentru porceci și plante tehnice Fundulea-București

(Continuare în pag. a 6-a)

Echipa de dansuri a căminului cultural din Păucinești, raionul Hațeg-Hunedoara

SOLIȘTII VOCALI ȘI REPERTORIUL

CALITATEA INTERPRETĂRII

Am citit în revista **Albina**, articolul tovarășului Constantin Catrina, secretar al Comitetului pentru cultură și artă al raionului Rupea, despre soliști vocali. Interesul față de problemele ridicate mă determină să-mi spun și eu părerea.

În activitatea artistică desfășurată în raionul Buzău, un aport însemnat îl au soliștii vocali. An de an, numărul celor ce interpretează cîntecul popular pe scenele căminelor culturale este în continuă creștere. Comitetul raional de cultură și artă s-a preocupat intens de educarea lor muzicală.

Punctul de plecare a fost pregătirea soliștilor, prin metode și procedee variate, diferențiate și care să cuprindă cit mai mulți artiști amatori.

Astfel, în cadrul Studioului artistului amator, care funcționează pe lângă Casa raională de cultură, profesorii din orașul Buzău și specialiștii de la Casa regională a creației populare, au prezentat referate urmate de audii și discuții la care au participat cei peste 100 de soliști prezenți. Una din metodele folosite, cu bune rezultate, a fost înregistrarea pe bandă de magnetofon a unor melodii interpretate de soliști. După aceea, pe baza audierii benzilor, s-au purtat interesante discuții care au dus la îmbunătățirea nivelului de interpretare. Astfel, Maria Iordache, din comuna Costești, ascultându-și vocea imprimată pe bandă și ținând seama de sfaturile specialiștilor, a reușit să-și formeze o dicție mai clară. Tot cu același prilej, s-a combătut și tendința unor soliști amatori de a-și imita pe profesioniști. Mariana Sandu din Balta Tocila și Ion Chiagă din Sudiți, care au o atare tendință, au ascultat interpretările pline de personalitate ale soliștilor amatori Elena Frigescu din Cîndești și Stănică Zăvoianu din Vintilă-Vodă.

Pregătirea soliștilor vocali s-a făcut nu numai la sediul Casei raionale de cultură ci și în cadrul căminelor culturale. Dirijori și profesori de muzică din colectivul metodic al Casei de cul-

tură s-au deplasat la sate pentru a asista la repetiții sau la prezentarea programelor artistice și a da, la fața locului, îndrumări concrete.

Dar nu numai calitatea interpretării a constituit obiectul atenției noastre, ci și repertoriul. Soliștilor vocali li s-au recomandat și au fost sprijiniți să-și alcătuiască un repertoriu bazat pe cîntece din folclorul local care oglindesc viața nouă și năzuințele colectivităților. Dintre acestea reținem **Foaie verde iasomie**, cîntat de Vasile Petre din Aldeni, **Am iubit un buzoian**, cîntat de Tatiana Teodor din Beceni. **Azi sint mindru că-s colectivist**, cules, prelucrat și interpretat de Ion Huza din comuna Sudiți.

Avînd în vedere faptul că a crescut numărul soliștilor și că în perioada campaniei agricole posibilitatea deplasării unor formații este mai redusă, Comitetul raional pentru cultură și artă se preocupă de alcătuirea unor grupuri vocale. Pînă în prezent am organizat un sextet la Vadu Pașii, iar în cinstea celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre, pe scenele căminelor culturale, se vor manifesta cel puțin 10 asemenea grupuri în comune ca: Costești, Vintilă-Vodă, Cărpiniștea și altele.

Acum, după încheierea fazei raionale a celui de-al VII-lea Concurs, pregătim o consfătuire cu soliștii vocali. Ca discuțiile să fie cit mai rodnice, am trimis directorilor de cămine culturale și soliștilor, scrisori, conținînd recomandări asupra problemelor ce vor fi dezbătute.

Chestiunea centrală va fi și de aci înainte, ridicarea continuă a nivelului de interpretare a cîntecului nostru popular, îmbogățirea permanentă a repertoriului, pe baza valorificării folclorului local.

ION STROE

secretar

al Comitetului pentru cultură și artă al raionului Buzău

In fața
micului ecranAȘTEPTĂRI
NEÎMPLINITE

Duminică, Ilie Vede-Tot ne amîntea o zicală înțeleaptă după care degetele unei singure mîini nu seamănă unele cu altele, dărmite oamenilor între ei. Se vede însă treaba că zicala e atît de veche, încît nu prevăzuse emisiunile pentru sate, pe ecranul televizorului. Căci acestea continuă să semene între ele ca două picături de apă și în ceea ce au ele bun dar din păcate, și în slăruința cu care bat pasul pe loc.

Ultimele două emisiuni se alătură celorlalte, prin aceleași calități și defecte. Conținutul reușește, pe teme agricole de

sezon, să fie instructiv mai ales acum cînd se hotărăște soarta viitoare a recolte. Primăvara i-a mai dezmoșnit, e adevărat, pe reporterii televiziunii care cuturează drumurile și ogoarele fării, adunînd pe pelicula de film dovezi vii ale strădaniei. Pe urmele a ceea ce culeg ei pozitiv, vine și Ilie Vede-Tot, cu privirea și vorba lui ascuțită, care nu iartă pe cei rămași în coadă sau nepăsători. În studio, continuă să fie invitați specialiști din agricultură și conducători ai unor unități și instituții, cu o bogată experiență. Și pentru ca utilul să se îmbine cu plăcutul, orchestre și soliști de muzică populară fac bucuria convenită ascultătorilor de la sate, în scurtul lor răgaz între atîtea treburi.

Totuși, dacă ne gîndim că telespectatorul de la țară poate nu are întotdeauna, în plină campanie, destulă vreme să urmărească alte programe, atunci devine limpede că informarea și distracția pe care le oferă emisiunea ce i-a fost anume destinată de televiziune, sînt încă limitate și în forme sărace. Conferințe, filme documentare și

muzică populară — obișnuitele trei feluri ale emisiunii — lipsesc publicul de puțința cuprinderii unui cerc mai larg de preocupări ale actualității, în forme agitatorice vii, atractive. S-a pierdut o formă altădată folosită, cea a discuțiilor, pe teme „la ordinea zilei”, în jurul mesei rotunde. Tot așa, în atara interpretului lui Ilie Vede-Tot, nu vedem în studio — în cele aproape o sută de minute pe care emisiunea le are la dispoziție — niciun artist dramatic, nici un scriitor, după cum nu ne sînt prezentate poezii, o carte sau un film, despre opere de artă aflate în muzeu sau, chiar priveliști de pe meleagurile pitorești ale țării. S-ar părea că redactorii emisiunii și-i închipuie pe telespectatorii țărani stînd, ca odinioară, la ora de alfabetizare. Oare nu a venit timpul să țină și televiziunea pasul cu setea de cultură a satului nostru colectivizat, răspunzînd cerințelor telespectatorilor în formele cele mai nimerite? Noi credem că a venit, ba chiar ceva mai de mult.

EUGEN ATANASIU

Poșta redacției

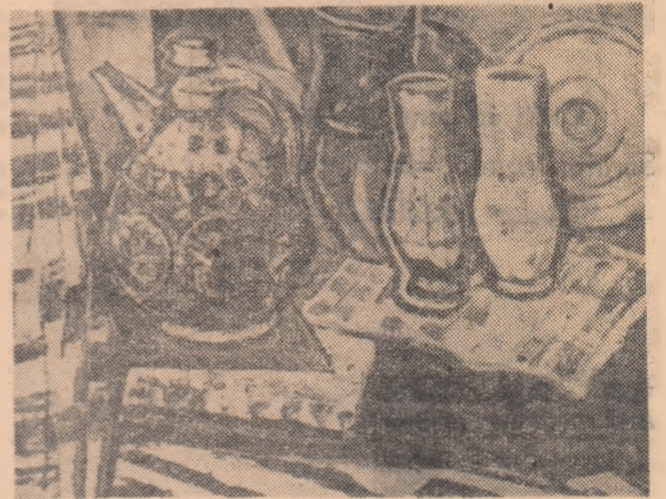
DE VORBĂ

DESPRE

FOLCLOR

TOV. ION V. BAROANĂ — Drăcșani, reg. București; C. CLISU — Birlad; GH. CRIHAN-MĂGURA — Dorohoi; NIC. C. MARIN — Turnu-Severin; ION MARI- NESCU — Chitid, reg. Hunedoara; C. PIRCĂLABU — Priboieni, reg. Argeș; N. RO- GOBETE — Turnu-Severin; A. SAULEAN — Șăulea, reg. Mureș Autonomă Maghiară; ION DRAGOMIR — Bucium, reg. Bacău: Poeziile pe care le-ați trimis spre a fi publicate în paginile revistei Albina — citeva mai izbutite, multe stîngace și cele mai multe slabe — pun tocmă prin scăderile lor, citeva probleme în legătură cu autenticitatea documentului folcloric. Pentru a fi folcloric autentice textele pe care le-ați

tunci cînd în sate apare un creator autentic, versurile lui pătrund în popor, se cîntă, se transmit din gură în gură, se șlefuesc prin eliminări și adăugiri, capătă frumusețe și vin să îmbogățească patrimoniul de cîntece noi al folclorului nostru. Acestor creații și acestor creatori care știu să cînte cu sinceritate și cu măiestrie artistică, viața nouă din patria noastră, multiplele ei realizări concrete, variata gamă de sentimente pe care o trezește această viață, trebuie să le acordeți toată atenția. Creația lor nu este simplă înșiruire a unor fapte sub formă de reportaj versificat, e ferită de șabloane și se așează în chip firesc în continuarea marii noastre tradiții folclorice.

BRĂDUȚ COVALIU: Natură statică cu ulcior verde (ulei)

trimis ar fi trebuit să circule în popor, să se cînte sau să fie strigate la joc, cum par a fi cele culese din Boșorod de tov. I. Marinescu. Dumneavoastră ați fi întilnit sub această formă una din numeroase variante în circulație și ați fi notat-o ca atare, consemnînd, cum este datina mai veche, numele celui de la care ați cules și localitatea unde ați întilnit cîntecul.

Ori, chiar dintr-o cercetare fugară a textelor se vede că lucrurile nu s-au petrecut așa și că cele mai multe din textele trimise nu sînt cîntece ci poezii făcute ad-hoc de cei de la care le-ați cules sau poate chiar de unii dintre dumneavoastră. Se știe în general, că în condițiile culturii socialiste în multe sate se găsește oameni care pot să versifice cu ușurință în stil popular și fac astfel de poezii pentru gazetele de perete, pentru brigăzile de agitație și pentru cei ce vin să culegă folclor nou. Dar aceste poezii — expresie a bunelor intenții ale autorilor de a prezenta sub formă versificată, viața nouă din țara noastră, noile realizări din satele sau raioanele în care trăiesc — nu au trecut prin versificarea publicului, nu au fost acceptate de popor, nu au intrat în circulația folclorică, nu au devenit ca orice creație populară autentică, un bun colectiv. Rostul lor în viața colectivității este deci redus, puterea lor de convingere minimă din cauză că valoarea lor artistică este îndoielnică. Deci este de prisos ca ele să fie popularizate pe planul general cînd nu au putut să se impună ca niște creații autentice cu forță proprie de pătrundere, printre cei despre a căror viață nouă și noi realizări vorbesc nemijlocit. A-

Firește că licăriri de poezie autentică sînt și printre versurile culese de dumneavoastră. De pildă „Mărgelușă, bob de rouă / Țara mea e țară nouă” sau „Bucuros de viață nouă / Și de holdele cu rouă” sau „Să păzesc hotarele / Cîmpul cu tarlalele” sau „Dac-ași scrie cite sînt / Nu-i sulfina pe pămînt / Să-i trimit mulțumiri lui / Dragului, Partidului”. Dar aceste licăriri sînt înecate în noianul versurilor neizbutite, care nu pot fi publicate.

O culegere folclorică făcută în condițiile actuale de dezvoltare a cercetării folclorice din țara noastră, nu poate fi o adunare de lucruri întimplătoare. Ea trebuie să adîncească faptele întilnite pentru a le cunoaște originea și rosturile, pentru a le stabili valoarea, autenticitatea și pentru a le putea prezenta ca atare. În felul acesta nu-mind fiecare lucru și selectînd ceea ce este semnificativ de ceea ce este întimplător, veți contribui la mai buna cunoaștere a creației folclorice noi, la răspîndirea pe plan larg a realizărilor ei valoroase. Fiecare cîntec popular autentic se naște ca o necesitate dintr-o anumită realitate, sub imboldul unor anumite fapte. Acestea constituie actualul lui de naștere și merită să fie cunoscute pentru a reliefa mai bine cîntecul. Cînd imboldul lipsește și cînd lipsește talentul care să opereze transfigurarea artistică a realității, se scriu niște versuri neconvingătoare și neinteresante ce nu merită să fie consemnate.

Prof. MIHAI POP
director adjunct științific al
Institutului de etnografie
și folclor

EVA CERBU Lectură (linogravură)

CU

BRIGADA

ȘTIINȚIFICĂ

Era pe la începutul acestei primăveri. O duminică scaldată în razele soarelui, ce încălzeau pământul abia ieșit de sub matia albă a zăpezii.

În centrul Craiovei un autobuz își aștepta pasagerii, pe care avea să-i poarte pe drumurile a trei raioane. Mai toți se cunoșteau. Nu o dată au pornit împreună, poposind în mijlocul colectivităților spre a le da un sfat sau un răspuns competent într-o problemă sau alta ce-i interesa.

De data aceasta, cele 8 brigăzi științifice ale Comisiei regionale pentru răspândirea cunoștințelor științifice plecau în satele și comunele raioanelor Craiova, Băilești și Calafat. Ca de obicei nu se semnalează nici un... absent. Pe mulți îi văd urcând în autobuz cu cite-un sul de hirtie sub braț. Este materialul demonstrativ: hărți, planșe, expoziții ilustrative etc.

Brigada noastră științifică coboară în satul Ploșor, la sediul gospodăriei colective.

— Oamenii sînt nerăbdători să vă audă — ne spune Maria Barbu, directoarea școlii din sat.

Cuvintele cu care ne-a întâmpinat directoarea s-au confirmat în scurt timp. La aproximativ o jumătate de ceas de la sosirea noastră în sat, ni s-a spus că putem merge la școală, căci oamenii ne așteaptă. Anunțați din timp de către deputați, brigadieri ai colectivei și de cadre didactice, colectiviști, mecanizatori și lucrători din gospodăria de stat au venit în mare număr la întîlnirea cu „brigada” de la Craiova.

După prezentările de rigoare, făcute de directoarea școlii, brigada științifică și-a început activitatea...

Fiind primul la cuvînt, am dat răspunsuri la cele trei întrebări puse de I. Barbu, în legătură cu problema cipriotă, însemnătatea Conferinței

pentru comerț și dezvoltare de la Geneva și a stadiului lucrărilor Conferinței celor 18 state pentru dezarmare de la Geneva. Folosindu-mă de date documentare din presă și reviste de specialitate, de o hartă, am căutat să dau răspunsuri cit mai complete și la nivelul auditoriului.

Răspunzînd lui I. Mateiași la unele probleme din domeniul astronomiei, profesorul Eugen Crăciunescu de la Școala medie nr. 2 din Craiova, a vorbit despre Anul internațional al Soarelui calm. Pentru a fi deplin înțeles, profesorul s-a folosit — în expunerea sa — de planșe ilustrative despre Univers. Concomitent, pe tabla școlară apăreau, unele după altele, diferite schițe și calcule, pe larg explicate de vorbitor. Cei din sală urmăreau cu multă atenție. Ei au aflat, cu acest prilej, despre unele fenomene ce se petrec în Soare, despre atracția universală, despre faptul că în acest astru se petrec reacții termonucleare care degajă o cantitate uriașă de energie calorică. Noi și noi noțiuni s-au acumulat la bagajul de cunoștințe al celor prezenți în sală. Despre cromosferă ei au aflat că este un strat gazos de culoare roz, de circa 10 000 km., care înconjoară fotosfera Soarelui. Dar ce este fotosfera? Iată un cuvînt nou. Profesorul Eugen Crăciunescu are grijă să le explice că este vorba de un strat exterior, luminos, al globului solar, care este format din gaze și vapori metalici, și care radiază lumină și căldură. A fost explicată și noțiunea de protuberanță. Dar cu cite lucruri noi și interesante n-au făcut cunoștință în acea zi ploșoreni? Adevărată pătrundere în tainele științei! Privesc în sală. Dacă nu i-ar trăda vîrsta, și la unii chiar părul nins, aș avea impresia că am în față o clasă de elevi ce sorb cuvintele dascălului lor. Florea Balaci și Mitiță Olteanu, mecanizatori la S.M.T.-ul local, colectiviștii Florian Savarel ca și Ștefan Chelaru de la gospodăria de stat sînt numai ochi și urechi. Vorbitorul își încheie răspunsul prin a arăta ce însemnătate are pentru știința studiului care se face în cadrul Anului internațional al Soarelui calm, la care participă și oameni de știință din țara noastră.

În cuvîntul său, N. Petrovici — judecător de la Tribunalul regional — răspunzînd la o întrebare a lui M. Nicolae, în legătură cu necesitatea apărării și întăririi avutului obștesc — reușește să demonstreze celor de față că în noile condiții din țara noastră, a noilor relații dintre oameni, această problemă este de o mare însemnătate — și anume la sate — pentru a întări continuu economic și organizatoric fiecare gospodărie colectivă, a crește bunăstarea colectivităților. Folosindu-se de citeva exemple, el argumentează de ce sancțiuni sînt pasibile ce se lovesc în avutul obștesc al gospodăriei colective.

M. Avram a vrut să afle despre progresele ocrotirii sănătății în anii puterii populare, în țara noastră. La această întrebare a răspuns dr. Grigore Voiculescu, medic primar la Spitalul de stat nr. 1 din Craiova. Cu ajutorul unor cifre și fapte grăitoare, vorbitorul a reușit să prezinte un tablou al grijii și preocupării partidului și statului pentru apărarea sănătății celor ce muncesc. Alături de însemnatele înfăptuiri din întreaga țară, se adaugă și cele locale. În sat a luat ființă, cu puțini ani în urmă, un dispensar medical; au dispărut din viața satului anumite maladii, mortalitatea infantilă a scăzut de la 12 la sută la 2,6 la sută; cetățenii merg cu toată încrederea la tinărul medic, care trăiește alături de ei în sat.

Ultimul la cuvînt a fost profesorul Traian Marinică. În citeva minute el a parcurs cu gîndul milioane de ani explicînd celor prezenți adevărul științific în legătură cu originea și evoluția omului. Întrebarea pusă de I. Florescu a găsit un răspuns competent în cuvintele vorbitorului. Procesul istoric al transformării maimuței antropoide în om a fost demonstrat cu dovezi convingătoare și pe înțelesul auditoriului. Fotografiiile și desenele folosite au ajutat mult la cunoașterea adevăratei origini a omului, proces al naturii, iar nicidecum al acțiunii vreunei forțe supranaturale. Explicațiile profesorului au fost deosebit de instructive.

Întîlnirea a luat sfîrșit. Oamenii s-au declarat mulțumiți și au rugat brigada să mai vină în sat.

ȘTEFAN ARDELEANU

Colectiviștii din comuna Radovanu, regiunea București, lucrînd la plantarea viței de vie pe terase

Broșuri pe teme

ȘTIINȚIFICE *)

I. Bordeianu

O COMOARĂ ÎN .. MUCEGAI (penicilina)

În lupta cu boala, omul a încercat încă din cele mai vechi timpuri să dezlege două probleme: care sînt cauzele bolilor și cum se pot ele combate. Timp de mii de ani roadele în acest domeniu au fost cu totul neînsemnate. Medicina a înregistrat succese remarcabile abia în urmă, în timpurile moderne.

Penicilina este unul dintre cele mai miraculoase medicamente din cite au existat vreodată. Cu ajutorul ei și al antibioticelor în genere, mi-

lioane de oameni sînt scăpați de boli și salvați chiar de la moarte. Istoricul penicilinei, al strădaniilor oamenilor de știință pentru descoperirea și prepararea ei ni-l prezintă autorul broșurii de față.

S. Pauliuc

CUM S-AU FORMAT MUNȚII ȘI MARIILE

Farmecul și măreția munților au constituit pentru oameni întotdeauna un prilej de uimire și admirație. În timpurile străvechi, însă, cînd cunoștințele despre natură erau prea puține, vîrfurile cele mai înalte ale munților erau privite cu respect și cu teamă din cauza legendelor create în jurul lor. Vechii greci, bunăoară, credeau că pe vîrfurile muntelui Olimp, cel mai înalt din Grecia, trăiește Zeus, stăpînul tunetelor. Mările erau socotite, de asemenea, ca sălaş a tot felul de zeități. Pe măsură ce oamenii au căpătat noi cunoștințe despre natură și-au dat seama treptat de adevăr.

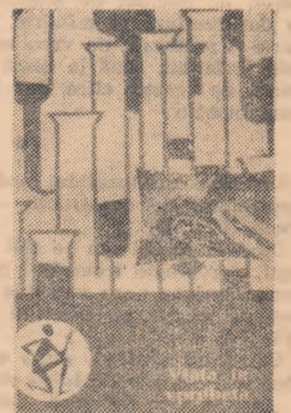
Cum s-a ajuns la înfățișarea de astăzi a munților și văilor de pe scoarța pămîntului, sau cum s-au născut mările și care sînt forțele care au ridicat munții sînt întrebări cărora broșura le dă răspunsul științific.

Radu Iftimovici

VIAȚA ÎN EPRUBETĂ

Titlul broșurii „Viața în eprubetă” este simbolic. El reflectă însă comunitatea străduințelor unor oameni de știință care lucrează în diverse domenii ale biologiei și medicinei pentru a menține în viață, în recipiente de laborator, fragmente de țesături sau celule separate de organism și de a produce în laborator materia vie.

Autorul se oprește asupra principalelor descoperiri și succese obținute în acest domeniu, evocînd totodată momente interesante din viața și activitatea savanților renumiți în acest domeniu ca: Harrison, Carrel, Burrows,

Levaditi, Filatov, Niehane, Petrucci, Frenkel, Conrat etc.

Sînt evidențiate, de asemenea, aspectele moderne ale cercetărilor din biologie și medicină, ca și serviciile imense pe care aceste cercetări le-au adus practicii.

*) Colecția Consiliului pentru răspîndirea cunoștințelor cultural-științifice.

Navele Țiglinei

Ml-am propus să urmăresc din zori până-n amurg, între ridicarea și lăsarea cortinei de întuneric, viața Țiglinei, colț de lume învecinat cu strada copilăriei mele. O fac cu ochii de azi și într-un fel cu cei ai peticitului, care trăia prin preajma târlmului despre care, mărturisesc cu toată sinceritatea, n-aș fi crezut că se va auzi mai departe de p-țile orașului dunărean.

Țiglina intră în circuitul simbolurilor, în tumultoasă istorie a socialismului, ca și alte locuri anonime, prefăcute într-un teatru de bătălie, pentru mai bine.

Oricât aș vrea ca ochilor de azi să nu le asociez privirile de demult, nu pot, m-aș împotrivi zadarnic, imaginea timpurilor de atunci și a geografiei cartierului răsar fără voie.

Așadar iată-mă aici, după trecerea atîtor ani din vremea cînd nenea S. ne lua în căruța lui și ne purta pe potecile de glod sau praf. Scriștii osiilor, pe drumurile înguste, pustii, cu șleauri adînci, stîrneau ridicînd în văgăunele, care azi se trasează și se nivelează cu efort, mii de ciorii. Atît de numeroase erau, că năpădeau curțile mici cît o palmă, mîncînd din tainul găinilor și-așa pricăjite.

Nu numai atît. Țiglina se asociază în mintea mea cu mocirla fetidă a abatorului de vite, cu gropile de gunoaie ale orașului și cu hingheria unde au fost făcuți mînuși Fifi, Leuș, Lord.

Ținui să fiu din zori în fostul cartier. Nu descoperii nimic din ce-a fost. Înaintea privirilor mele o sumedenie de blocuri ieșeau din ceață. De pe ziduri lunecau veșmintele întunericului încet, diluîndu-se în șuvoaiele de lumină, năvălîte dinspre Dunăre și din Brateș, ca și cînd lumina ar fi născut-o apele, nu cerul. La un moment dat mi se păru că vin din fum, ca din basmele neașteptate, cu un deznodămînt surprinzător. În clipele următoare mi se păru că se înalță din pămînt și urcă în aerul rece limpezi, certe contururi ca de pacheboturi. Da, mi s-au părut pacheboturi de beton. Tot amintirea și vecinătatea Dunării mi-au dat această impresie. Părea că s-ar fi produs un salt miraculos și că din albia fluviului s-ar fi ridicat pînă aici aceste nave într-o nouă radă, între macaralele, betonierele și stîlpii de înaltă tensiune. O radă care va incremeni pe vecie cu vasele ei cu tot înmulțindu-se pe fiecare zi mai mult, aliniîndu-se, avînd în loc de cabine apartamente, garsoniere cu ferestre largi. În loc de săli de mașini, centrale termice pentru difuzarea apei și căldurii în calorifere, băi, bucătării, magazine, cinematografe, săli de sport, școli. Trei mii cinci sute de apartamente se află acum acolo, și navighează nestîngherite, temerare și bine construite prin albia timpului. Vor străbate apele despîcînd zile, luni și ani către alte zile, luni și ani, dar mai ales către oameni care nu vor mai avea amintirile noastre, către lumea care va uita pentru totdeauna ce-a însemnat o mahala pestilențială, fără canalizare, cu rigole săpate cu tirnăcopul ca să se scurgă zoile mirosînd greșos.

Vor naviga mine spre Țiglina I, Țiglina II, faleza, centrul și cine știe cîte cartiere reinnoite, o flotă uriașă cu alte trei mii șapte sute de apartamente, cifre de neînchipuit pînă nu de mult, după cum afirmă un om care m-a impresionat, unul din eroii marilor construcții civile din Republica noastră: directorul general, Mircea Chițu. Imi vine să-i spun mereu un mare comandant. Unul din marii comandanți de fronturi pașnice. El și colectivul său de ingineri și muncitori au materializat visul arhitecților, imaginal în planșe și machete. Pe drept cuvînt el și „ai lui”, cum îi place să spună, au confecționat o perlă a socialismului. În biroul său, după aproape doi ani, frămîntat de grijile noii bătălii din dealul Țiglinei, mi-a vorbit întocmai ca un comandant despre statul său major, de nucleul de muncitori, maiștri și ingineri, cu dezinvoltură și mîndrie. Tensiunea efortului nu poate fi măsurată de vreo unitate capabilă să transmită forța lui. Pînă la urmă va trebui să recurg la destul de uzatele cifre, cu toate că nu mă încîntă n-am încotro

Urcam scara localului unde se găsește sediul întreprinderii de construcții — în terminologie gălățeană „I.C.O.R.”.

Dincolo de uși sau pe săli discuțiile se întretaie firești, dezvoltîndu-se freacă, preocupările. „Mai am pe rampa a doua zece vagoane ciment, te rog în douăzeci de minute să trimiteți oamenii la descărcare”. „Fii fără grijă”.

Delegatul aleargă, după el șoferul, jos în stradă zece înși sar repede între obloanele camionului.

„O sută fețe de masă, cinci sute furculițe, la sala de mese cu ele, auzi, la prînz să intre în producție”.

„N-or fi avînd timp să se spele ăia din brigada a treia?” „Cearșafurile s-au făcut negre, ce facem?” „Tovarășe inginer, ăștia nu lasă cheia niciodată, cînd pleacă la lucru. Li-e frică că vor fi furați, parcă-s nebuni. Să-i ia dracu’! S-au dus femeile de serviciu, ei le-au gonit”. „Cine-i șeful lor, mă? Ia interesează-te”. „Am înțeles”. Fuge.

O dactilografă scoate capul pe ușă strigîndu-l pe normatorul șef: „La douăsprezece treizeci, în biroul directorului tehnic. Discuții pe marginea planului. Să nu spunei că nu v-am anunțat. Nu plecați nicăieri cum vi-i obiceiul”. Ușa s-a închis. Prin acest vîrtej specific, trecînd pe săli, ajunsei în biroul directorului general. Aproape că nu înțelegeai cum m-am trezit

Fragment din volumul de reportaje „Port dunărean”, în curs de apariție în Editura tineretului.

chiar în fața lui. Iată-l pe renumitul veteran al șantierelor. Un bărbat interesant, potrivit de statură, cu o frunte largă, cu o față frumos cizelată, în jur de patruzeci de ani. Îl cîntăresc, îl ascult. Vorbește domol, puțin căutat, uneori metaforic și avîntat. De-seori foarte tehnic. Înfașurarea lui exprimă un calm imperturbabil. Ce bine-i să fii calm cînd conduci o asemenea întreprindere, cu atîtea mii de probleme. Mă privește atent, se poartă protocolar, dar nu distant cum mi s-a părut cînd am pășit în biroul său. Oamenii îmi vorbiseră de el ca despre un conducător interesat să nu scape nimic. Nu m-a scăpat nici pe mine din vedere. În momentul cînd apărui în fața sa, mă privi cu luare-aminte, curios, cîntărîndu-mă. Mi-a oferit scaunul, s-a așezat și el și-am aflat istoria șantierului. Născut în '60, imediat după terminarea lucrărilor din Piața Palatului. Același detașament de șoc, ca și acolo. S-a intrat într-un teren dușmănos construcțiilor, după expresia consacrată, macroporic, cel mai dificil și îngrat pămînt din cîte s-au pomnit

vărată fabrică de case, cum spunea directorul tehnic al I.C.O.R. În zece zile un bloc cu zece etaje!

De la început vă spuneam de niște cifre. Voi încerca să vă dau imaginea lor. A rezultatelor obținute pînă azi. Dacă am întinde fierul beton care a intrat în zidurile Țiglinei, am înconjura pămîntul pe la ecuator. Dacă am așeza bloc lingă bloc în linie dreaptă, am obține 4 kilometri de blocuri. Dacă am înșira apartament lingă apartament am acoperi distanța Galați-Brăila, distanță ce poate fi străbătută de un vapor cu zbaturi, într-o oră. Timp de un ceas și-ar defila pe dinainte numai case lipite una de alta, case de zid, confortabile, încălzite, lungindu-și umbrele pe asfalt sau oglîndindu-și geamurile în undele bătrînului Istru. De cîțva timp bătrînul Istru își trimite o mare parte din apele sale prin țevile șantierului și ale cartierului, îndestulînd nevoiile lor ridicate. 200 000 de litri de apă intră și ies într-o oră prin aceste conducte. În 24 de ore se instalează 500 metri de țevă la care se adaugă 500 metri de linii

MIHU VULCĂNESCU

Galați — Șantierul naval

pe întinsul întregii republici. Cele două orașe danubiene, Galați și Brăila, se află așezate pe un asemenea sol. Pentru a se putea lucra e nevoie ca la o suprafață de fundație de o mie de metri pătrați să se facă o mie o sută de piloți de loess, printr-o compactare a pămîntului executată cu mașina de forat, transformată într-un mai urias. În condiții climatice obișnuite, fără frig sau ploaie, o echipă și o foreză execută 17 piloți pe schimb. Nu mai punem la socoteală că în majoritatea curșilor sau dedesubtul caseilor demolate, s-au găsit hrube adînci cu cîte una sau mai multe galerii, necesitînd umplerea și trasarea lor. Cu toate aceste greutăți, care sînt adevărate frîne în muncă, cînd e vorba de obținerea unui ritm accelerat în lucrări, bătălia fiecărei zile se încheie cu șase sute de metri cubi de beton preparat și intrat în operă, cu șase apartamente pe zi, la blocurile obișnuite și cu un palier întreg la blocurile-turn; o zi înseamnă un etaj, înseamnă 15 garsoniere. La blocul-turn s-a extins metoda construcției cu cofraje glisante, o ade-

electrice interioare și exterioare. Ritmul mi s-a părut amețitor. Într-o cadență a epocii noastre! Sistemul de lucru imprimat este plin de surprize. Inginerii înșiși s-au întrebat cum au fost posibile asemenea ritmuri. Răspunsul a venit din capacitatea de lucru a oamenilor mobilizați cu ingeniozitate de către partid, pentru că în conștiințele acestor oameni se tînde nedezmințit spre atingerea țelului: desăvîrșirea construcției socialiste. Posibilitățile transformate în realități prin intermediul spiritului colectiv, imprimat de sus pînă jos, de la conducere către brigăzi și către muncitori. Cu fiecare obiectiv atins, cu fiecare inovație introdusă, s-au descoperit noi posibilități pentru obiectivele ulterioare. Țiglina de azi este o formă a renașterii orașului de la poarta de lut a Dunării. La ora cînd se schimbau echipele de muncitori priveam lăsarea cortinei de întuneric asupra acestui tărîm, cortină străpunsă de lumini feerice, ca un cer instalat, sub un cer tot instalat, cerul vremilor noastre.

EUGEN TEODORU

Scriitori români contemporani

Tudor ARGHEZI

ncă înainte de apariția primului său volum, *Cuvinte potrivite* (1927), Tudor Arghezi a început să fie socotit de acei care-l cunoșteau versurile publicate în diferite reviste, drept cel mai mare poet român de la Eminescu încoace. Cărțile poetului au confirmat această apreciere și astăzi puternicul talent al celui ce a scris *Testament* și 1907 este recunoscut și prețuit nu numai între hotarele țării noastre ci și în numeroase alte regiuni ale lumii. Tradus în limbile franceză, germană, italiană, maghiară, rusă și în alte limbi, Tudor Arghezi reprezintă o glorie mondială a scriitorului românesc, după cum George Enescu a întrucipat geniul muzicii, iar Brîncuși pe acela al sculpturii, purtînd pecetea suflătoare a poporului nostru.

Născut la 20 mai 1880 în București, unde se stabilise tatăl său, țăran din Gorj, scriitorul și-a publicat primele versuri la vârsta de 16 ani, semnate Ion Theo (prescurtare a numelui adevărat: Ion Theodorescu), după care au urmat scurte colaborări la reviste de circulație restrînsă, apoi (în 1898) o retragere bruscă din viața literară.

Redebutează, ca să spunem așa, în 1904, cînd scoate o publicație proprie, *Linia dreaptă*, oprită, la al patrulea număr. Din vara anului 1904 pînă în 1911, Arghezi trăiește în străinătate (Elveția și Franța). Reîntors în țară, desfășoară neîntrerupt o uriașă activitate publicistică, colaborînd la reviste socialiste ca *Facla* și *Viața socială*, scoase de prietenul său N. D. Cocea, precum și la numeroase alte publicații de cultură, printre care *Viața românească*, *Lamura*, *Hiena*, *Lumea*, *Adevărul literar și artistic*, *Revista Fundațiilor etc.*, etc. Intemeiază și conduce revista precum *Cronica* (1915-1916), *Cugetul românesc* (1921-1922), *Bilete de papagal* (seria I, 1928-1929; seria II-a, 1930; seria III-a, 1937; seria IV-a, 1944-1945). În mii de articole tipărite pînă la Eliberare, Tudor Arghezi și-a spus cuvîntul în cele mai diferite probleme ale actualității, ridicîndu-se de nenumărate ori în uraj împotriva abuzurilor și fărâdelegilor de tot felul, comise de maimărimile societății de ieri. Pentru scrierile sale, izvorit din convingeri adînci, îndeosebi pentru pamfletele sale de o virulență neegalată, neînfricatul combatant a avut de înfruntat în permanență dușmănia și răzburările josnice ale celor atinși de condeiul său vitriolat. A fost deținut în rînduri: o dată, în 1918, la Văcărești, a doua oară, în 1943, în lagărul de la Tg. Jiu. Această ultimă detențiune a fost provocată de pamfletul *Baroane*, în care, cu o măiestrie unică a expresiei satirice, este stigmatizat baronul von Killinger, satrapul hitlerist în România ajunsă sub dictatura fascistă militară.

În afară de pamfletele directe, îndreptate împotriva unor oameni politici atotputernici la vremea lor, împotriva unor conducători ai vieții culturale, militare etc., dintre care numai foarte puține au fost adunate în volume (*Bilete de papagal*, 1946, *Pagini din trecut*, 1955), Tudor Arghezi a publicat înalte de Eliberare cărți de proză satirică în care sînt denunțate aspecte mai generale ale lumii bur-

ghezo-moșierești. În aceste cărți (*Poarta neagră*, *Icoane de lemn*, *Tablete din Țara de Kutu*, *Cimitirul Buna-Vestire*), ca și în unele pagini din romanele *Ochii Maicii Domnului* și *Lina*, scriitorul a realizat cea mai cuprinzătoare frescă satirică a societății burghezo-moșierești din cîte s-au scris între cele două războaie. Toate instituțiile acelei societăți, moravurile ce-și găseau în cuprinsul ei climatul prielnic, figurile tipice pentru respectivul climat (lichetău, lingăul) au fost pecetluite în pagini nemuritoare. Pe lîngă proza satirică, datorăm scriitorului o admirabilă proză lirică, parte cuprinsă în volumul *Ce-ai cu mine, vîntule?*, parte rămasă în publicații.

Prozator și publicist de o mare originalitate, de înția mărime, Tudor Arghezi este însă înainte de orice poet — poetul nostru național. În opera sa lirică, atacînd o diversitate de teme, Arghezi a dat expresie întregii game de sentimente omenești, marilor aspirații, căutări și neliniști ale umanității, credinței în triumful binelui.

Două sentimente fundamentale răscolesc întreaga operă arghezană: aspirația la lumină („voia de bine, frumos și adevăr”, cum spune însuși poetul) și oroarea de besnă, de noroi, de tot ce urîțește viața. Căutînd răspuns unor întrebări neliniștitoare privind viața, moartea, rosturile omului în lume, Arghezi a creat o poezie cu adînci implicații filozofice, exprimînd zbuciumările sufletului omnesc însetat de cunoaștere. Cum trebuie să trăim? Care este idealul de perfecțiune? sînt întrebări ce cucerieră permanent creația scriitorului dinainte de Eliberare. Răspunsul a fost găsit de poet abia în anii noștri, cînd, în *Cîntare omului*, a înălțat un imn umanității descătuseate de orice robie materială și spirituală, stăpîna pe propriul destin, cuceritoare a universului.

Dragostea de omul simplu, muncitor, străbate de altfel toată literatura arghezană, atît cea creată în anii noștri, cît și cea scrisă înainte de Eliberare. Întotdeauna, scriitorul a privit cu entuziasm sforțările omului de a spori frumusețile lumii și a gloriificat munca, văzînd în ea mijlocul de înălțare a ființei cugetătoare la condiția ei. Unele din cele mai frumoase pagini în versuri și proză, publicate de Arghezi, mărturisesc admirație pentru munca țăranului, a meșteșugarului, pentru progresul tehnic modern. În omul muncii, poetul vede un creator, o ființă care duce viața înainte. În fruntea volumului *Cuvinte potrivite*, autorul a așezat poezia *Testament*, în care este exprimat sentimentul de recunoștință față de străbunii țărani, cărora știe că le datorează totul și a căror durere de veacuri, „Crudă și amară”, a tălmăcit-o în versuri măiestrite. Fără munca dirză a mulțimilor — meditează poetul — n-ar fi fost cu puțință nici o înfăptuire; strădaniile muncitorilor de tot felul au făcut și fac posibilă înflorirea civilizației și culturii:

*Ca să schimbăm, acum, întâia oară,
Sapa-n condei și brazda-n călîmară,
Bătrînii-au adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.*

Însăși limba în care scriem e creația poporului:

*Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite...*

Pătruns de asemenea adevăruri, poetul e conștient totodată de îndatoririle artistului față de acei din mijlocul cărora s-a ridicat. Un artist al cuvîntului trebuie să fie un creator de „frumuseți și prețuri noi”, care să dea limbii poporului o strălucire supremă, să exprime prin ea simțămintele adînci ale celor apăsați și loviți odinioară, răzburînd astfel umilințe îndurate secole de-a rîndul. Acest deziderat, pus în fața tuturor creatorilor de frumos, a fost realizat de Tudor Arghezi însuși cu o artă fără pereche. Nici un poet român n-a luminat semnificația muncii plugarului în stihuri atît de pline de conținut emotiv, atît de original încheiate, dăltuite atît de măiestrit în limba vie, adevărată, fre-mătînd de vigoare și iradiînd frumuseți fără seamăn, a poporului român, ca acelea din poezia *Beșug*. Eforturile plugarului, nădejile lui, cadrul în care se desfășoară munca menită să dea omnirii pline sînt sugerate magistral:

*Griu, popușoi, săcară, mei și orz,
Nici o sămînță n-are să se piardă.
Săcurea plugului cînd s-a întors
Rămîne-o clipă-n soare ca să ardă.*

*Ager, oțelul rupe de la fund
Pămîntul greu, muncit cu dușmănie
Și cu nădejde pînă ce, rotund,
Luna-și așază ciobul pe moșie.*

Tudor Arghezi e în același timp cîntărețul revoluțiilor populare din vremurile negre. Nici un eveniment din istoria țării noastre înainte de Eliberare n-a trezit în conștiința poetului un ecou atît de puternic, de adînc răscolit ca acela produs de zguduirea socială din 1907. În anul mării răscoale, Arghezi era în străinătate. De acolo urmărirea zi de zi, cu înfrigurare, desfășurarea evenimentelor. Gîndul de a evoca năpraznica dezlănțuire a miniei pămîntului pare să-l fi urmărit timp de zeci de ani, scrierile sale din trecut conțin numeroase referiri la 1907. Dar marea sa operă despre răscoala țăranilor poetul a scris-o în anii noștri. E vorba de volumul 1907, apărut în 1955. Evocînd diverse situații, schițînd profile de țărani, moșieri, politicieni, militari, poezii cuprinse în această carte dezvăluie exploatarea crîncenă exercitată în trecut asupra țărănimii, neomenia ciocoilor. Înfrățînd ridicarea mulțimilor ca o consecință inevitabilă a suferinței „crude și amare”; aceste poezii condamnă înăbușirea sălbatică a răscoalei și deschid perspectiva viitoarelor transformări istorice, pe care avea să le determine revoluția populară, condusă de clasa muncitoare, de partidul ei:

*Așa pe neștiute, pe la un miez de noapte,
Răspunde din bordeie alt nouă sute șapte,
Mai chibzuit, mai crîncen, nu lîncez ca o turmă.
Să nu cumva să fie, vedeți, și cel din urmă.*

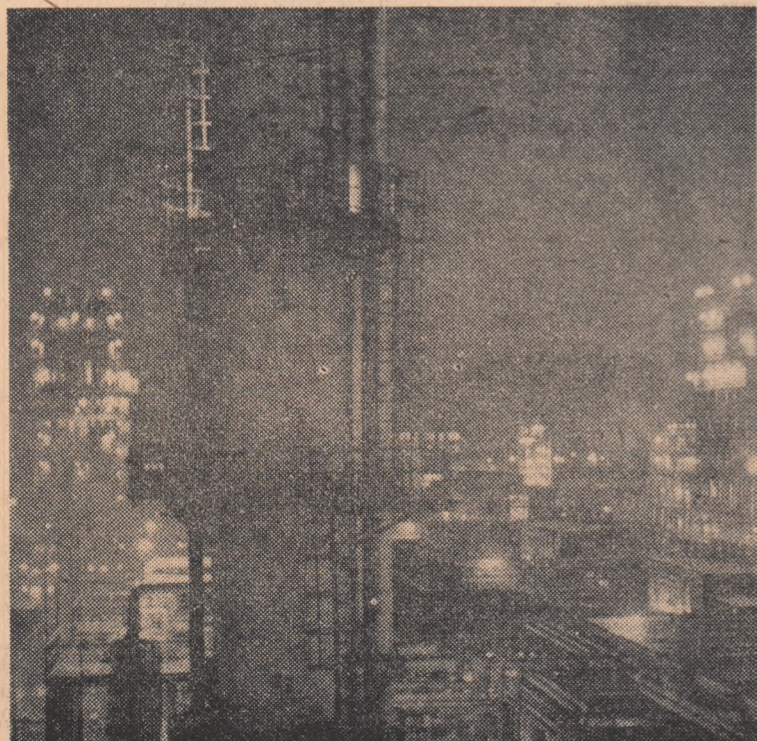
Alături de amplul poem *Cîntare omului* (1956), de *Stihuri pestrice* (1957), *Frunze* (1961) și *Poema noi* (1963), volumul 1907 înscrie una din marile înfăptuiri ale poeziei românești contemporane. În aceste cărți, în volumele de proză publicate de scriitor după Eliberare, ca și în articolele dăruite diferitelor ziare și reviste (*Știința*, *Contemporanul*, *Gazeta literară*, *Viața românească*, *Luceafărul*, *Steaua*, *Iașul literar*, *Albina* etc., etc.) pulsează un suflu nou, suflul încrederii în forța omului descătusă, în biruința idealurilor umane celor mai înalte, sentimentul bucuriei de a trăi, dragostea de oameni, de natură. În vîrstă de 84 de ani, Tudor Arghezi e unul din scriitorii noștri cei mai activi; atît pe tărîmul creației cît și pe acela al vieții obștești. Președinte de onoare al Uniunii Scriitorilor din R.P.R., participă neobosit, cu însuflețire la viața organizației scriitoricești, urmărește pasionat viața politică și culturală, ia parte la congrese și conferințe, își spune cuvîntul în toate problemele de seamă ale contemporaneității. Marele poet, prezent în viața literară de aproape 70 de ani, își dă azi contribuția la făurirea vieții și culturii noi, socialiste, cu un elan și o putere creatoare deopotrivă cu acelea din vremea cînd, tînăr de vreo 20 de ani, scria:

*O, dă-mi puterea să scufund
O lume vagă, lîncezîndă
Și să fișnească-apoi din fund
O alta, limpede și blîndă.*

CÎNTEC DE LUNĂ

De cînd lumea, luna-i lună
Numai sus peste comună
Cînd se arată hîniștită
După săleci și răchită —
De cînd lumea, luna joasă
Parcă-i sceră și coasă,
Și-i lipie argintie
Dată dura pe cîmpie —
Holda brobenită-n rouă
Crește bobu-n lună nouă
Și porumbul tot la lună
Foaia-n aur și-o adună —
Da' nu-i poamă prin livadă
Fața ei să nu i-o vadă
Și pe viță strugur nu-i
Să n-o știe-n preajma lui.
Dragă, tot ce ne-am mai spus
Știe numai ea de sus,
Celca către dimineață
Cînd se culcă pe fineață
Ori înfîrzie-n tre stropi
Sus pe frunzele de plopi.

ION HOREA

Oncetii noaptea

DUMITRU MICU

Un culoar viu, entuziast, vibrant. De-a lungul circuitului închis, ingenios ales, pe drumuri de țară unind satele Ibrianu, Păstirnac, Frasin și Cornești sute de colectivisti își incurajează frenetic favoriții. Iar cursa ciclistă este nespuse de pasionantă, câștigătorul fiind decis la capătul unui spectaculos sprint, abia pe ultimii metri, „la mustață”, cum se spune adeseori în termeni sportivi.

Momentul evocat ?

Unul din numeroasele aspecte ale desfășurării Spartachiadei republicane la Cornești, raionul Ploiești.

Deschisă la 8 martie a.c., spartachiada cunoaște aici mult avânt și entuziasm. Duminical, în comună, se desfășoară concursuri de atletism, gimnastică, șah, oină, ciclism, tenis de masă și, firește, jocuri cu balonul rotund, fotbal, volei, handbal.

Deși abia a trecut o lună de la dechiderea festivă, cifrele de participare la concursuri, la diferitele discipline sportive, sînt elocvente pentru ritmul de desfășurare a spartachiadei. Dintr-un total de 500 de participanți, 120 au luat parte la

„Vechi” cunoștințe

Carnet sportiv

Fruntași ai spartachiadei

concursurile de gimnastică, 64 la cele de atletism, 48 la ciclism, 30 la fotbal, 34 la handbal, 40 la volei, 30 la oină, 60 la șah, 11 la tenis de masă etc.

Explicația acestor frumoase rezultate ?

Pe de o parte, susținuta muncă organizatorică desfășurată de către directorul căminului cultural, Ion Stoica, în colaborare cu profesoara de educație fizică, Ecaterina Costache.

La Cornești, căminul cultural este un sprijin permanent al spartachiadei. Găzduind în incinta sa concursurile de șah, tenis de masă, gimnastică, asigură participanților la spartachiadă materialele sportive necesare, mobilizînd tineretul la concursuri, prin afișe, panouri, planșe demonstrative, căminul cultural își aduce o contribuție de seamă la reușita deplină a spartachiadei.

Un alt temei, determinant, al avîntului spartachiadei la Cornești, rezidă în marea dragoste pentru sport a corneștenilor.

Dragoste ilustrată, printre altele, și de un plan îndrăzneț — a cărui punere în aplicare a început deja — și care cinstește pe cei ce l-au elab-

borat. Este vorba de construirea unei adevărate baze sportive, dotată cu terenuri de fotbal, volei și handbal, cu pistă de atletism cu zgură roșie și chiar cu o... tribună pentru spectatori care, desigur, vor fi nelipsiți la întreceri.

În încheiere un moment șahistic. Este cunoscută pasiunea pentru șah a ploieștenilor, care au dat țării numeroși jucători de valoare, printre care și pe campionul țării de anul trecut, tînărul maestru internațional Florin Gheorghiu. Nedezmînțind renumele, Corneștiul, comună a raionului Ploiești, are nu mai puțin de 60 (!) de jucători de șah.

Simplă realizare cifrică ? Nici vorba. La recentul concurs raional corneștenii au cîștigat locul întâi la juniori și junioare prin Ilie Marin (în vîrstă de numai 12 ani) și Elisabeta Stancu și locul trei la seniori prin colectivistul Ștefan Rădulescu. Cunoșcînd că la concurs au participat concurenți din zeci de comune ale raionului, performanțele șahiste ale corneștenilor ne apar cu atît mai convingătoare.

MARIUS POPESCU

Căminul cultural din Buciumeni, raionul Tecuci. Momente de recreere, după o zi de muncă.

20 DE ANI DE REALIZĂRI ÎN

ȘTIINȚELE AGRICOLE

(Urmare din pag. 1)

lor, se cercetează mineralele din care este alcătuit, proprietățile fizice cum sînt acelea în legătură cu apa și aerul, caracterizarea agrochimică (humus, azot, fosfor, potasiu etc.), condițiile de aciditate a solurilor podzolice și efectul amendării cu var a acestora. Ameliorarea solurilor sărăturoase și a nisipurilor a făcut să se dubleze sau să crească de mai multe ori producția.

În trecut, cercetările în genetică și ameliorarea plantelor agricole erau limitate la puține teme și rezultatele obținute au fost destul de sărăcăcioase. În anii de după Eliberare au fost create două secții la I.C.C.P.T.-Fundulea, care se ocupă cu aceste probleme numai la plantele agricole, iar la I.C.Z. și Academia R.P.R. sînt alte secții care lucrează pentru animale și chiar pentru plante.

Se obțin astfel soiuri noi de plante prin încrucișare, prin selecție, hrană, tratarea cu substanțe chimice, cu raze ionizante etc., adică prin folosirea celor mai avansate cuceriri ale științei moderne.

Insemnate realizări au fost obținute în activitatea de creare a unor soiuri noi de plante. La grâu, bunăoară, s-au creat soiurile I.C.A. 457 B, 495 C, 804 B, care sînt mai rezistente la ger și mai productive cu circa 29 la sută față de soiurile raionale acum. La porumb s-au obținut hibridi dubli pentru boabe și siloz, de mare producție, timpurii și jumătate — tîrziu, rezistenți la șistăvie, la boli și dăunători și pretabili la cultura și recoltarea mecanizată. Astfel sînt hibridii dubli HDF 208 și HDF 405, care produc cu 28—51 la sută mai mult decît soiurile raionale și ajung la 5 000—8 000 kg/ha boabe, fără irigație. Cercetătorii noștri lucrează la crearea de hibridi dubli de perspectivă și a unor soiuri pitice, însă de mare producție și de calitate superioară.

Deosebit de meritorii sînt rezultatele muncii de cercetare la sfecla de zahăr și cartof. Prin încrucișări reușite s-au creat hibridi tripolizi P Poli 1, R Poli 3, R Poli 5, R Poli 7 care au dat un spor de producție de 15—32 la sută la rădăcini și pînă la 16 la sută la zahăr. La cartof s-au obținut soiurile: Carpatin, Brașovean, Bucur, Colina, Măgura — rezistente la rîia neagră și cu un spor de producție de 18—64 la sută.

S-a reușit, de asemenea, să se organizeze producerea cantității de sămînță ameliorată necesară pentru întreaga suprafață cultivată a țării.

Mergînd pe linia indicațiilor de a lega mai strîns munca de cercetare de necesitățile producției, cercetătorii științifici au făcut precizări în privința măsurilor agrotehnice pentru noile soiuri de grâu, de porumb și de alte plante, atît în condiții de neirigație, cît și în condiții de irigație. În condițiile de irigație s-au stabilit hibridii dubli cei mai potriviți, sistemul de lucrare a solului și de îngrășare și regimul optim de irigație, ajungîndu-se să se producă peste 12 000 kg/ha boabe (față de 5 000 kg/ha fără irigație).

Cercetările au ajuns ca, prin irigație, să dubleze producția la sfeclă și soia și să tripleze producția la fin, la lucernă, porumb siloz și porumb masă verde etc. Tot cu ajutorul irigației s-a reușit să se obțină două recolte în același an agricol: 6 000 kg/ha grâu și 60 000 kg/ha porumb siloz, sau 70 000 kg/ha porumb masă verde și 60 000 kg/ha porumb siloz, ori trei culturi de porumb masă verde, în total cu o producție de 150 000 kg/ha. Se studiază cu succes tratarea semințelor de porumb cu radiații electro-magnetice.

Culturile horti-viticele, mai bănoase, puține cîte existau înainte de 1944, erau făcute mai mult de moșieri sau de alți speculanți care urmăreau cîștiguri mari fără investiții și fără tehnică cît de cît modernă. În timpul regimului democrat-popular s-au făcut studii și s-au aplicat pe teren măsuri privind zonarea și raionarea soiurilor de pomi, vie și legume; s-a mărit numărul stațiilor experimentale și au fost înzestrate cu mașini și aparatură modernă. În felul acesta, cercetătorii au avut posibilitatea să obțină soiuri noi de legume, de pomi, de viță de vie și flori. La tomate s-au

creat soiurile Aurora 100 și Țigănești 157, la ardeiul gras soiul Bucureștean 111 și Romînesc 69, varza Licurișca de Țigănești și totodată s-au stabilit măsurile agrotehnice cele mai bune pentru aceste soiuri.

Terasarea dealurilor erodate și plantarea lor cu pomi și vie a schimbat fața multor zone, printre care merită să fie amintită regiunea Argeș.

Înainte de Eliberare abia se începușeră cercetările de alimentație a animalelor. După 1944, în zootehnie se lucrează în stil mare la problemele de ameliorare a raselor, de alimentație rațională, de însămînțări artificiale, de mecanizare a proceselor de furajare, de muls, de tuns etc.

Prin metode de ameliorare și hrănire după reguli științifice s-a reușit ca la multe gospodării agricole de stat și colective să crească cantitatea de lapte la 3 000—4 716 litri pe vacă furajată iar producția de lînă fină la 8,3 kg pe oaie. La bovine s-a ajuns la îmbunătățirea și adaptarea unor rase cum sînt Bălțată romînească, Brună, Roșie, Dorina și meși între diferite rase. La ovine au fost create rasele Merinos de Palaș și Merinos de Transilvania, iar la porcine s-a creat rasa Romînesc de carne.

S-au stabilit metode de însilozare și furajare simple și mai ales în amestec cu plante bogate în proteine, melasă, uree etc. S-au perfecționat metodele de preparare, conservare și folosirea cu bune rezultate a paielor și a cocenilor de porumb.

Pentru înmulțirea rapidă și de calitate a animalelor, s-a dezvoltat cercetarea privind însămînțările artificiale și combaterea sterilității prin înființarea de centre de însămînțare, stabilirea regimului de folosire a reproducătorilor masculi etc., ajungîndu-se, în ultimul an să se însămînțeze artificial un milion de vaci și patru milioane de oi. Pentru păsări s-au inovat și construit în cubatoare, metode de creștere și hrănire și s-au creat mari combinate avicole, cum este cel de la Crevedia.

Realizări însemnate cunoaște medicina veterinară. Pînă în anul 1944 nu era nici un institut de cercetare, cî numai Institutul Pasteur veterinar care producea seruri și vaccinuri, dar nu avea cercetări. Acum s-a înființat un astfel de institut puternic pentru promovarea cercetărilor veterinare.

S-au făcut vaste cercetări de anatomie comparată la multe specii din animalele domestice, s-au studiat bolile și s-au descoperit serurile și vaccinurile prin care se pot vindeca multe din boli cum sînt: febra aftoasă, pesta porcînă, pesta aviara, vărsatul oilor și altele.

În anii regimului democrat-popular s-au intensificat relațiile științifice cu toate țările și în foarte mare măsură cu cele socialiste. Multe din metodele și rezultatele noastre au fost cerute și de alte țări, R.P.R. aducîndu-și în felul acesta contribuția la progresul științific mondial.

Ca perspectivă imediată în știința agricolă sînt tratate sarcini care urmează să se facă în ce mai mare măsură de mai bună calitate și ieftin, chimizarea agriculturii prin sporirea considerabilă și rapidă a cantității și sortimentelor de îngrășăminte, a amendamentelor și a insectofungicidelor și a substanțelor chimice pentru combaterea buruienilor. Se prevede irigarea unei suprafețe agricole cît mai mari și prin metode științifice cele mai avansate, plantarea cu pomi și viță de vie a suprafețelor care nu se pot folosi pentru alte plante, sporirea considerabilă a stocului și a calității produselor la animale, prepararea în țară a tuturor serurilor și vaccinurilor necesare vindecării animalelor domestice, mecanizarea lucrărilor agricole în cîmp, grădină, livadă, fermă etc.

Din această sumară trecere în revistă se poate constata că regimul nostru democrat-popular a creat toate condițiile pentru progresul actual al agriculturii, la un înalt nivel științific și tehnologic și roadele acestei strădării sînt înflorite peste tot în cuprinsul republicii noastre. Sub conducerea înțeleaptă a partidului sîntem siguri că viitorul este rezervă și mai mari izbînzii.

LA A 400-A ANIVERSARE A LUI SHAKESPEARE

ntreaga lume sărbătorește în această lună patru sute de ani de la nașterea lui Shakespeare, cel mai mare poet dramatic al tuturor timpurilor. Nici un alt nume n-ar întruni poate sufragiile unanime ale tuturor oamenilor care îi cunosc opera, fiindcă nici unul n-a dat o operă mai complet și mai consecvent închinată binelui public și progresului general. El a avut totdeauna în vedere dreptatea și frumosul, pe care le-a servit cu calități ce nu pot aparține decît unui adevărat geniu.

Shakespeare a trăit în a doua jumătate a secolului XVI și începutul secolului XVII, epocă în care omenirea a cunoscut una din cele mai mari revoluții sociale și spirituale din istoria ei. Engels a spus minunat că, pentru a realiza această revoluție, omenirea avea nevoie de titani și ea și-a creat acești titani. Unul dintre ei a fost Shakespeare.

O cunoaștere profundă și vastă a trecutului istoric ca și a societății contemporane a dat operei sale un caracter realist și i-a îngăduit să evoce pe scenă trecutul și prezentul cu o egală pătrundere și cu o varietate și bogăție de aspecte care fac din opera sa o imagine cuprinzătoare și profund adevărată.

Marele sale opere istorice — cronici engleze și drame romane — sînt un tablou al vremurilor apuse, ce prezintă lupta neîncetată pe care forțele progresului au dus-o împotriva reacțiunii de tot felul. Vedem zugrăvite în aceste tablouri nesfîrșitele lupte din Evul Mediu pentru înlăturarea abuzurilor și anarhiei întreținute de ambițiile feudale și interesele de familie. După cum în alte lucrări vedem condamnarea categorică a despotismului monarhic. Sînt tablouri de mari proporții, pline de fapte eroice și de cruzimi îngrozitoare, caracteristice unei epoci de patimi dezlănțuite. În toate aceste opere, Shakespeare face să se miște pe scenă o lume imensă, aparținînd tuturor claselor sociale și el face să se simtă în forme diferite dar convingătoare, prezența poporului în vastul proces de transformare istorică.

Zugrăvind momente importante și dramatice din istoria Angliei sau a Romei, dramaturgul arde de a da o lecție prezentului, și atunci cînd prezenta figuri din antichitatea romană, ca Cezar sau Brutus sau din Evul Mediu englez ca Ion fără de Țară, Henric al IV-lea, Henric al V-lea sau Richard al III-lea, el făcea aluzii destul de clare la fapte din actualitatea imediată și dădea un avertisment sau un îndemn contemporanilor săi.

În același fel, și la un nivel superior, își realiza Shakespeare opera sa educativă în marile tragedii care au rămas și vor rămîne veșnic în mintea oamenilor și vor îmbogăți spiritul lor cu mari și nobile idei. În aceste mărețe opere, poetul depășește

limitele unei epoci și ale unei țări și, printr-un puternic proces de generalizare, din fapte luate din contemporaneitate, el oferă spectatorului adevăruri mai largi, mai durabile. În personajele zugrăvite în aceste tragedii se simțeau prezentați pe scenă contemporanii lui Shakespeare, dar ne recunoaștem uneori și noi, oameni ai secolului al XX-lea.

Prin aceste opere, uneori dureroase prin deznoșdămîntul lor, poetul sădește în sufletul spectatorului ura împotriva nedreptății de orice fel ca și germele binelui. El ne face să iubim dragostea pură și poetică a lui Romeo și a Julietei, noblețea lui Othello și a Desdemonei și ne ridică împotriva acelor forțe din societate și a acelor porniri din sufletul unor oameni care împiedică triumful marilor valori. Poetul ne face să înțelegem pedeapsa cumplită pe care Macbeth o primește în conștiința sa pentru crima săvîrșită, ca și zbuciumul dureros care îl omoară pe Regele Lear, frămîntat de remușcare pentru nedreptatea săvîrșită. După cum ne dăm bine seama că finalul dureros din Hamlet înseamnă un îndemn la luptă pentru izbînda ideilor scumpe eroului.

În sfîrșit, numeroasele comedii pe care le-a scris Shakespeare fac să rodească în sufletul nostru încrederea că în lupta ce se dă în lume și în noi înșine între bine și rău, viața, cu tendința ei neînfrîntă spre progres, asigură întotdeauna triumful binelui.

Toate aceste nobile idei găsesc la Shakespeare o exprimare dramatică unică. O vrajă poetică neasemuită. Aceasta asigură permanenta valoare a operei shakespeareiene.

În țara noastră artiștii ca și toți oamenii de cultură, au înțeles de timpuriu imensa valoare a teatrului lui Shakespeare pentru educarea morală, civică și artistică a spectatorilor. De aceea, în măsura în care condițiile de viață din trecut o îngăduiau, toți marii actori și regizori au considerat ca o datorie și o cinste să ofere publicului operele marelui poet englez. Actorii ca Grigore Manolescu, Aristide Demetriad, C. I. Nottara, Ion Manolescu au realizat în cariera lor unele creații shakespeareiene, cu răsunset peste granițele țării și care au rămas în anele vremii și în amintirea unora dintre contemporanii noștri. Iar astăzi, mai mult ca oricînd, opera lui Shakespeare este prezentă pe scenele tuturor teatrelor noastre.

La aniversarea a patru secole de la nașterea marelui poet, noi înțelegem să ne consacram toată munca și priceperea noastră de artiști, pentru a dărui publicului, din ce în ce mai larg și mai exigent, frumusețile operei lui Shakespeare.

COSTACHE ANTONIU
artist al poporului

ANUL SHAKESPEARE IN LUME

● Conferința bibliotecarilor și arhivarilor care a avut loc recent la München a hotărît catalogarea și editarea tuturor evenimentelor anului Shakespeare, ca de pildă conferințe, spectacole de teatru, expoziții și programe radiofonice. Catalogele vor fi întocmite prin grija Bibliotecii L'Arsenal din Paris.

● Cineaștii sovietici împlinesc a 400 de ani de la nașterea lui William Shakespeare cu un mare film în două serii, pentru ecran lat — filmul „Hamlet”. Interpretul lui Hamlet este tînărul și talentatul actor Innokenti Smoktunovski.

Premiera va avea loc în ziua de 24 aprilie, în marea sală a cinematografului „Rossia” din Moscova.

● „Visul unei nopți de vară”, „Femeia îndărătnică”, „Romeo și Julieta”, „Regele Lear”, „Macbeth” și alte câteva capodopere shakespeareiene vor fi transmise în cadrul unor programe lunare speciale ale Radiodifuziunii franceze.

● La biblioteca Guildhall din centrul Londrei a fost organizată o expoziție Shakespeare. Printre numeroasele exponate se află și un mare număr de documente oficiale legate de viața și activitatea lui Shakespeare și de epoca sa.

Prezențe românești peste hotare

La Teatrul popular din orașul Ruse (R.P. Bulgaria) a fost pusă în scenă piesa românească „Adam și Eva”, de Aurel Băraș

„Cred că prestigiul țării, prestigiul pe care-l are ea astăzi și care crește necontenit, s-a răsfrînt puțin și asupra mea” — spunea de curînd, la Paris, Tudor Arghezi.

Oamenii de știință și artă romîni, prezenți la diferite congrese, simpozioane, întâlniri în străinătate, au avut ocazia să încerce aceleași sentimente ca cele exprimate de Tudor Arghezi. Totodată, prezența lor activă, valoroasă, a contribuit la o mai bună cunoaștere a științei și artei românești peste hotare, la sporirea prestigiului țării.

Știința românească ocupă astăzi un loc de frunte în lume și, de aceea, cuvîntul reprezentanților ei, la diferite reuniuni științifice internaționale este ascultat cu luare aminte. A fost mult apreciată, de exemplu, intervenția delegației romine la prima sesiune din acest an a Consiliului guvernatorilor Agenției internaționale pentru energia atomică (A.I.E.A.) de la Viena. Acad. Horia Hulubei, vicepreședinte al Consiliului guvernatorilor, s-a preocupat de problema garanției folosirii în scopuri pașnice a reactorilor nucleari, a susținut acțiunea privind crearea unei secții comune a unor organizații specializate ale O.N.U. și A.I.E.A. în vederea unirii eforturilor pentru rezolvarea unor probleme importante privind folosirea energiei nucleare în agricultură și medicină.

Știința românească își datorează renumele atît contribuției sale ori-

ginale la tezaurul științei mondiale, cît și orientării pașnice, spre rezolvarea acelor probleme care ușurează, îmbogățesc, înfrumusețază viața oamenilor. Așa spre exemplu, Adunarea Organizației Mondiale a Sănătății a adoptat un proiect de rezoluție întocmit de delegațiile R. P. Romîne, Italiei, Irakului, Guineei, Franței, Spaniei și Camerunului în problema lichidării paludismului în lume. Dr. Mohyeddin Farid, șeful serviciului de epidemiologie de pe lângă secția de eradicare a paludismului a O.M.S. înainte de a părăsi țara noastră a declarat: „Programul aplicat în România pentru eradicarea malariei este unul din cele mai bune din lume”.

După cum se știe, la București se va desfășura cel de al VIII-lea congres internațional de știința solului. În legătură cu acest important eveniment științific internațional, la care și-au anunțat pînă în prezent participarea 72 de țări, prof. F. A. Van Baren, secretarul general al Asociației internaționale de știința solului, declara recent în Buletinul Asociației:

„Colegii noștri romîni au reușit să stîrnească în întreaga lume un interes deosebit pentru cel de al VIII-lea Congres”; iar prof. L. D. Bayer, directorul stațiunii experimentale a Asociației plantatorilor de trestie de zahăr din Hawai scrie: „Aștept cu multă plăcere nu numai să particip și să stabilesc legături de priete-

nie cu pedologii din România, legături care sper să dureze mulți ani”.

Planurile de colaborare culturală și științifică, programele de schimburi cultural-științifice contribuie, de asemenea, la cunoașterea valorilor științifice românești peste hotare.

În cadrul protocolului de schimburi universitare sau ca invitați ai unor instituții cultural-științifice din diverse țări, oameni de știință romîni țin conferințe, referate, comunicări, împărțînd din rezultatele cercetărilor lor

Universitatea din Rennes (Franța), cea din Montevideo (Uruguay) și altele au găzduit interesante și apreciate conferințe sau comunicări susținute de personalități marcante ale științei din România.

Concludent pentru prestigiul oamenilor de știință romîni peste hotare este și alegerea academicianului român Al. Rosetti ca membru al Academiei regale de belle arte, istorie și antichități din Suedia, sau numirea, la propunerea secretarului general O.N.U., a prof. N. Cernescu, membru al Academiei R.P.R., ca membru în Comitetul Consultativ O.N.U. pentru problemele aplicării științei și tehnicii, ca să nu dăm decît două din multele exemple ce ne stau la îndemînă.

Aprecierile pe care le culeg oamenii de știință romîni peste hotare reprezintă de fapt o distincție și o considerație acordată științei românești, sporind prestigiul țării noastre.

C. MATEI

DE PE TUȘĂ ADUNATE

Colectivistul Mihai Do-
ne din comuna Căzănești,
raionul Slobozia, este un
bun halterofil.

Este normal că el arată
Putere și agilitate:
Halterele-s nimica toată
Pe lângă sacii cu bucate.

Unul bun alergător.

Comportarea ța frumoasă
Schimbă vorba din popor:
Fuga nu e rușinoasă
Dacă ieși învingător.

PANOU
DE
ONOARE

Colectivistul V. Pămînt
din comuna Tudor Vladi-
mirescu, raionul Galați,
s-a dovedit foarte bun la
trîntă.

Pămînt, la trîntă, e nenfrînt:
Nu l-a pus nimeni la... pămînt!

Unul bun săritor în
înlțime.

I-au cerut niște amici
Să le facă un serviciu.
El a acceptat ușor
Pentru că e... săritor.

GH. ZANEA

Revistei „Urzica” la 15 ani
de la apariție.

Ție, la aniversare
Îți urează mari și mici:
La mulți ani și la mai mare,
Să trăiești și să... urzici!

„ALBINA”

Asociația sportivă din Costești-Horeza
organizează întreceri în cadrul Sparta-
chiadei la 10 ramuri sportive, cu 400 con-
curenți.

— La noi în Costești, rodul... sportiv e bogat!

Statul popular din comuna Grădinari-
Drăgășani n-a repartizat Asociației locale
„Șoimii” nici un fel de teren pentru sport.

ANTRENORUL: Și fiindcă n-avem teren, o s-
vă arăt cum se bate un 11 metri... la fotbal o
nasturi!

Desene de NEAGU RĂDULEȘCU

Deplasare cu... vorba

Uneori, cînd fotbalistii echipei
„Spicul” din Dichiseni, raionul
Călărași, se duc la tovarășul An-
drei Neagu, președintele colecti-
vei, și-l cer sprijinul, acesta pe
loc le dă de înțeles că în materie
de fotbal... merită să se dicteze
împotriva lui o lovitură de pe-
deapsă. Așa s-a întîmplat și cu
prilejul meciului pe care „Spicul”
urma să-l susțină în comuna
Dorobanțu.

— Tovarășe președinte, mîine-
duminică și avem meci oficial
după-amiază. Vă rugăm să ne
dați autocamionul colectivei.

— Nu cred să se poată.

— Dar dacă fac drumul pe jos
pînă acolo, spuse antrenorul,
fotbalistii noștri se reprofilează:
devin maratonisti!

— Bine, se înduplecă pre-
ședintele. Șoferul nostru Enache
o să vă ducă acolo la ora 15.

Fotbalistii plecară bucușori de
victoria obținută în fața unui ad-
versar... al sportului, cum era cu-
noscut președintele. Iar a doua
zi, în fața sediului gospodăriei
din Dichiseni, așteptau să vină
ora 15 și mașina. Dar de venit,
venit, numai ora 15, apoi ora
16, ceea ce îl făcu pe antreno-
rul echipei să exclame:

— Eu, băieți, i-aș trimite to-
varășului Andrei un buchețel...

— De care flori?

— „Nu mă uita”!

După ce trecu încă o jumătate
de oră, centrul atacant al „Spi-
cului” spuse:

— Pe mulți i-am driblat eu,
dar cu nea Enache, șoferul, mi
s-a infundat: ăsta ne duce pe
toți... cu vorba!

— Păcat că fotbalul nu se joa-
că prin corespondență, ca șahul.
Ne repezeam la sfat și comuni-
cam telefonic fotbalistilor din
Dorobanțu... pasele noastre!

Cînd se făcu ora 17 și urma să
înceapă meciul (iar autocamionul
tot nu apăruse!), portarul echipei
se încovrigă și căzu pe o bancă.
Ceilalți se repeziră la el:

— Ce ai, ți-e rău?

— Cred și eu! În clipa asta,
mi s-au marcat 3 goluri dintr-o
dată!

— Păi cum așa?

— Foarte bine. Am pierdut cu
3-0 prin neprezentare.

— Va să zică, ai primit trei go-
luri... de la mare distanță! oftă
antrenorul.

— Bine, tovarășe Andrei, pro-

testară ei a doua zi, ne-aj promis
camionul și, cînd colo, am stat
degeaba în fața sediului pînă la
cinci... și am pierdut meciul
oficial.

— De data asta o să-l aveți pre-
cis. ...Și într-adevăr avură... alt
meci pierdut tot prin neprezen-
tare. Președintele îl învoise pe
șofer să-l transporte lui Constan-
tin Albu de la cooperativă niște
mobilă în comuna Șocariciu.

— Tovarășul Andrei, oftară
fotbalistii, îl ajută pe Albu să se
mute din casă, și pe noi ne lasă
să rămînem tot prin coada clasa-
mentului!

La fel a „ajutat” președintele și
brigada artistică de agitație, care
trebuia să dea un spectacol într-o
comună învecinată. Brigada s-a
deplasat tot cu... vorba fiindcă
autocamionul a fost trimis la Ro-
sești, la o... nuntă!

— Fraților... Știți ceva? De
acum încolo, cînd ne va trebui
mașina pentru meci, să l-o cerem
președintelui pentru nuntă.

— De ce?

— Păi așa ne-o dă precis!

V. D. POPA și M. LERESCU

Din carnetul șoferului Tilică

La pomul lăudat

La 15 martie a.c. mi-a fost dat
să asist, ca invitat, în comuna
Brătășanca-Ploiești, la deschiderea
Spartachiadei republicane de către
Asociația sportivă „Recolta”. Ce
să zic, după fastul și entuziasmul
de la deschidere, mi-am făcut so-
coteala că sportivii de aici vor a-
junge... și la Tokio la Olimpiadă!...
S-a concurat la o mulțime de pro-
be: muzicale (cor și soliști vocali),
dansuri (populare și moderne),
ridicatul greutateilor (lăzi cu sticle
de bere), trecerea obstacolelor
(mese și scaune). Cînd mi-a fost
dat apoi să vizitez terenul de fot-
bal și magazia unde se aflau rin-
dute materialele sportive, și să
aflu de tradiția frumoasă a asocia-
ției mai ales la popice, șah și fot-
bal, mi-am spus cu bucurie că to-
varășul Constantin Podeanu, pre-
ședintele asociației, și tovarășa
Elena Tudor, directoarea căminului
cultural, au pus mina pe lozul de
aur.

Dar în răstimpul ce s-a scurs de

atunci nu s-a mai întîmplat nimic.
Asociația „Recolta” n-a mai miș-
cat un deget. Cum s-ar spune,
„Recolta” s-a compromis, avînd ca
dăunător... inactivitatea!

Cei doi organizatori se bucură:

— Ce bine că am scăpat ono-
rabil și de Spartachiada aceasta!

— Acum, că avem experiență,
să ne pregătim pentru la anul!
Vreau o Spartachiadă și mai tare...
O să aducem taraf de la oraș.

— Ba două tarafuri... cu un sin-
gur arbitru!

— Instrumentiștii să cînte îm-
brăcați în treninguri!

— Dansatorii în bocanci de fot-
bal cu cramioane... Dacă-i sport,
sport să fie!

— Mesele să le ornăm cu pătră-
țele ca la șah, iar pîinea să se ser-
vească în coșul de... baschet!

— Ospătarii să nu poarte șer-
vețele, ci fanioane ca arbitrii de
tușă...

— Ce mai, cred că vom obține

locul I la „deschiderea Sparta-
chiadei”!

— Avem o singură concurență:
Asociația „Recolta” din Dirvarl.
Am auzit că acolo președintele a-
sociației, Marin Constantin, și di-
rectoarea căminului, Elpida Stoica,
nu se lasă mai prejos. Cică la el
„deschiderea” a durat două zile.
E un record!

— Nu ne speriem noi de recor-
dul lor! O să le arătăm că știm
să ridicăm la fel de bine un ciocan
de aruncat și un „ciocănel” de
țuică — numai să fie tare și de
Văleni. Atunci să vedem cine va
marca mai mult la... încasările
mesei festive...

Pînă în prezent însă, e 1-0 în
„carnetul” meu. Sper totuși că
cele două „Recolte” își vor reveni
și vor ieși pe terenul de sport ca
să fie 1-1, ba chiar și 1-3 pentru
ele. Este o înfrîngere pe care am
primi-o cu plăcere...

TILICA

pt. conf. NICOLAE ȚĂUTU

LUNI DUPĂ MECI

Fane are o cultură vastă,
Un egal îi cauți în zadar,
După meciuri, la brigada noastră,
El pe toți „ne bagă-n buzunar”!

Știe fotbalistii toți, pe nume,
De cînd joacă, unde, cînd, ce scor
S-a înregistrat — și cită lume
A privit la meciurile lor.

El, cu o figură importantă
Îți explică totul, de te miri!
Este o istorie-ambulantă
De echipe, goluri și-întîlniri.

Totuși unii nu pricep de ce,
Conducînd tractorul, luni, pe seară,
Spre-a-l băga pe poartă-n S.M.T.,
Fane-aj nostru-a nimerit... în bară!

Cum! E simplu: se gîndise la un
Joc văzut duminică — și deci
El stătea, precum se stă, pe scaun,
Dar cu capul se afla... la meci!

STELIAN FILIP